

ရွှေရွက်လွှာ

ခွဲလမ်းမှုကကြီး

အခန်း (၁)

တိတ်ဆိတ်လွန်းတဲ့ ည တစ်ည။ မောင်မည်း တိတ်ဆိတ်ပြီး ဘဝရဲ့ ဒဏ်ခတ်မှုတွေကို အန်တီ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်း မရှိ။ လမိုက်ညဆိုလျှင် ပိုမှန်လေမလား။ ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ ကျောင်းဆောင် ဟောင်းထဲကို ခြူးအိမ်နဲ့ ရတီ မဝင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည် မှာ အတော်ပင် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည် ။ အရင်က တိုင်ပင်စရာ ရှိတဲ့ အချိန်မျိုး၊ ဝမ်းနည်းစရာ ရှိတဲ့ အချိန်တွေဆို ခြူးအိမ်နဲ့ ရတီ ကျောင်းထဲက ပိတ်ပင်ထားသည့် ကျောင်းဆောင်ဟောင်းကြီးဆီ ခိုးဝင်ပြီး ရင်ဖွင့်လေ့ ရှိကြသည် ။ ယခုဆို အရင်က တွဲတွဲ ရှိနေတဲ့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ အေးစက်တင်းမာ လာခဲ့သည် ကို နှစ်ဦးသား အသိဆုံး မဟုတ်လား။

ရတီ သူမ လက်တွေ့ကို မနေတတ်စွာ ဆုပ်ကိုင် ထားသည် ကို ခြူးအိမ် မြင်နေရသည် ။ ဘာတွေ ပြောလာမလဲဆိုတာ မသိပေမဲ့ ရင်တွေ ခုန်နေမိသည် ။ အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းနေသည် အထိ ရတီ ဘက်က စကားတစ်ခွန်း ထွက်မလာ။ ခြူးအိမ်ကို ပြောပြဖို့ အရှိန်ယူနေသည် ထင်ပါသည် ။

"ငါ... ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ..."

ခြူးအိမ် ... ရတီ မျက်လုံးတွေကို မယုံကြည်နိုင်စွာ သေချာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။ ရတီမှာ မောင်နဲ့ ရတဲ့ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီတဲ့ ။ ခြူးအိမ်

ခေါင်းတွေ ကိုက်လာသည် ။ ခြူးအိမ်... ရတီ မသိအောင် မောင်နှင့် တွဲနေခဲ့သည် မှာ ဖလပင် ပြည့်တော့မည်။ မောင်သာ ရတီနှင့် လက်ထပ်သွားလျှင်...

"ဇွဲက ... ဘာတဲ့ လဲ။ နင့်ကို လက်ထပ်မယ်တဲ့ လား။ သူ ဘာပြောသေးလဲ..."

ခြူးအိမ် အထိတ်တလန့် မေးသည့် မေးခွန်းကို ရတီ မဖြေ။ ခြူးအိမ်ကို ကြည့်ကာ ငိုပဲ ငိုနေသည် ။

"နင် ဖြေလေဟာ...."

"သူ ... သူက ဖျက်ချ လိုက်တဲ့ ... ဟင့်..."

"ရတီရယ်..."

ခြူးအိမ် ရတီကို ဖက်ကာ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်သည် ။ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းရဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သော်လည်း ခြူးအိမ် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ချင်မိသည် ။ ခြူးအိမ်... မောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရတီအပေါ် အတ္တတွေများ ကြီးနေ မိလေသလား။

"ဒါဆို နင်ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ ဒီကလေးကို ဖျက် ... ဖျက်ချတော့မှာ လား..."

ခြူးအိမ်စကားတွေကို ရတီ ရှိုက်ကြီး တငင်ငိုကာ ငြင်းဆန်သည် ။ ဒါ... ဒါဆို ရတီ မောင်နဲ့ ရတဲ့ ရင်သွေးလေးကို ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား။ မောင်နဲ့ ရတဲ့ ရင်သွေးကို ရတီ မွေးဖွားဖို့ ခြူးအိမ် လက်မခံနိုင်။ မောင်နှင့် ခြူးအိမ်ကြား ဝင်လာမည့် အတားအဆီး မှန်သမျှ တားဆီးချင်မိသည် ။

"ငါ ... ငါ သေချင်တယ် ခြူးအိမ်..."

"နင် ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ..."

ခြူးအိမ် မျက်ရည်တို့ က မထိန်းနိုင် ငိုချလိုက်မိသည် ။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ။

"ကိုကို ငါ့ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်ဝန်ကိုလည်း ဖျက်ချပေးပါ တဲ့ ။ ငါ ... ငါ အသက်မရှင်ချင်ဘူး..."

ခြူးအိမ် စိတ်တွေ မွန်းကျပ်လာသည် ။ အတွေးတွေ ချော်နေသည့် ရ တို့ကို ခြူးအိမ် ဖျောင်းဖျဖို့ စကားလုံး ရှာမတွေ့။ ရတီနဲ့ သာ အတူ သေ လိုက်ချင်သည် ။ ခြူးအိမ် ရတီ လက်ကို ဆွဲကာ ကျောင်းဆောင် အပေါ် ဆုံးထပ်ကို တက်ခဲ့သည် ။ ပြီးလျှင် ... အမြင့်ဆုံး အစွန် တစ်နေရာကို ခေါ်သွားလိုက်ပြီး...

"လာ... ငါနဲ့ အတူ ခုန်ချမယ်။ အတူတူ သေကြမယ် ဟုတ်ပြီလား၊ ဖြစ်နေတဲ့ အရာတွေ မခံစားနိုင်တော့ဘူး..."

ရတီ... ခြူးအိမ်ကို သေချာ စိုက်ကြည့်သည် ။

"ငါ ခုန်မချရဲဘူး ထင်နေတာလား... ခြူးအိမ်။ ငါ တကယ် ခုန်ချလို က်မှာ "

ခြူးအိမ် ငိုချင်လာသည် ။ ဘယ်လိုလုပ်မှ ခြူးအိမ်တို့ နှစ်ယောက်အ တွက် အဆင်ပြေမှာ လဲ...။ ရတီအစား ခြူးအိမ်သာ ဖြစ်လိုက်ချင် တော့ သည် ။ ရတီ ခြူးအိမ်လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

"နင် ငါနဲ့ အတူ သေမယ်မလား ခြူးအိမ်။ နင် ငါနဲ့ အတူ သေပေးရမ ယ်..."

ခြူးအိမ် တုန်လှုပ်လာသည် ။ ကွယ်ရာမှာ ခြူးအိမ်နဲ့ မောင် ဖောက်ပြန် နေကြသည် ကို ရတီ မသိချင်ယောင် ဆောင်ခဲ့သည် မှာ ခြူး

အိမ် အသိဆုံး မဟုတ်လား။ ရတီ ခွင့်လွှတ်မည် မဟုတ်။ အခုချိန် ရတီနဲ့ အတူ ခုန်ချဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ ခြူးအိမ် ... ရတီကို ချော့မှ ရတော့မည်။

"ဟုတ်ပြီ... ငါတို့ အတူတူ သေကြမယ်။ ဟုတ်ပြီလား ငါပြောတာ နားထောင်..."

ခြူးအိမ်လက်တွေကို ရတီဆီက ရုန်းထွက်ကာ ပြန်လည် ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်သည် ။ ရတီ ခေါင်းယမ်းကာ ကျောင်းဆောင် အောက်ကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး ခြူးအိမ်ကို ခုန်ချဖို့ အေးစက်စက် ပြုံးပြလျှင် ကြောရိုး တစ်လျှောက် အေးစိမ့်သွားသည် ။

"ငါနဲ့ အတူ သေပေးပါ ခြူးအိမ်..."

ဘုရားရေ... ရတီ တကယ် ခုန်မချပါစေနဲ့ ။ ရတီ အကြောင်း ခြူးအိမ် အသိဆုံး ဖြစ်သည် ။ သူမ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချတဲ့ အရာ ဘယ်သူမှ တားဆီးမရ။ ခြူးအိမ် ဆုတောင်းတွေ ပြည့်ပါတော့ မလား။ ရတီ ခြူးအိမ်လက်ကို ဆွဲကာ ကျောင်းဆောင်အောက် ခုန်ချလျှင် ကြောက်အား လန့်အားနှင့် လက်တွေကို လွှတ်ချ လိုက်မိသည် ။

"အား...."
